Csurka István: Történelemhamisítás

2011 április 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ha az ember a történelmi el?zmények nélkül akar megérteni egyes jelenségeket, most például az ellenzék és különösen az MSZP és az elillant SZDSZ vezet? köreib?l kicsapó megveszekedett nemzetellenességet, könnyen tévedésbe eshet. Ez a magatartás nem most feltalált harci módszer.

Tévedünk, ha azt hisszük, hogy ennek a nemzetellenességnek csak a választási vereség, az új törvények, az

alkotmányozás és a hatalom visszaszerzésének a vágya a kiváltója. Nem, ez a gy?lölet zsigeri. Ez, ami most folyik idehaza és megtölti a kezükben lév? sajtót, a rádióikat, a televízióikat, és szétterjed külföldön is, majd onnan visszaáramlik voltaképpen csak ismétl?dés. Brüsszel, az Európa Parlament igénybevétele a magyarság ellen és az egész hatalmas világhálózat rámozdítása Magyarországra egyszer már lejátszódott. S akkor sem csupán a politikai bukás miatti keser?ség váltotta ki, hanem már akkor is egy nem magyar gyöker?, s?t magyarellenes, kommunista és zsidó stratégiával és taktikával bíró céltudatos bolsevik támadás volt. A jellege és a szaga is azonos volt a maival: a kloáka magyargy?lölete volt.

1920-ban, Bécsben ezt írta egy vörös emigráns, a bukott és elmenekült Kun Béla-diktatúra egyik mellékfigurája, egy újságíró, egy Roboz Imre nev? zsidó, a saját emigrálását indokolandó. Tessék ezt elolvasni, s aztán lélekben elharangozni egy magyar emigráns, Mikes Kelemen rodostói végtelen fájdalmát, amint a tenger hullámzását hallgatva, elhagyott otthonára, szeretett Zágonjára gondol.

Roboz, a bolsevik: ..A válás pedig az asszonyoktól és f?ként a sz?ke, zöldes szem? és dagadó fehérkebl? asszonyoktól szintén nehezen ment mindég, ámbár visszapillantva már az útról, megkönnyebbülten sóhajtottam fel és beláttam, hogy a legmelegebben gratulálhatok magamnak, mert ismét sikerült elkövetni életem legokosabb cselekedetét. Egy asszonytól megszabadulni ugyanis tiszta haszon. El?ször: nem pazarol többé az ember se pénzt, se szívet, se ideget, se becsületet. Másodszor: az ember ráköltheti a pénzét, szívét, idegét, becsületét egy új n?re. (…)

Pokolba a parasztnak, féregnek való nosztalgiával, t?zre minden pesti gondolattal, magyar gonddal, magyar ragadással. Fel a nagy utakra, a nagy próbálkozásra, a csoda nagy idegenre! Ott messze is süt izzón a nap, ott is illatos a virág, forró az asszonycsók, zeng? a dal és csillogó az arany. Mit silbakoljak a rút magyar tragédia függönye el?tt? Mit dideregjek gaz és ostoba önmarcangolása láttán, mit fájjon nekem a pesti hitványság kínszenvedése, mit pusztítsam büszke életkedvem, egészséges élni akarásom, jogos emberi nyugalmam a magyar pusztulással? Miért legyek jó fia, h? fia egy rossz hazának, h?tlen hazának! Hátam mögött a magyar táj: hadd maradjon. Hátam mögött a magyar pusztulás: hadd pusztuljon. Nem kellettem, nekem se kell. Gyenge népem, gyáva népem, hitvány népség, mi közöm már hozzád. Munka, gondolat, szabadság, er?, forradalmi láz: én felétek indulok, el?re. Vissza se pillantok rátok.

Lehetetlen nem hallani a 91 évvel ezel?tti kis-bolsevista emigráns hangjában Heller Ágnes, Kis János, Halmai Gábor, Magyar Bálint és a többiek „jogállami” hangját, és a magyarságtól való végleges elidegenedettséget. Világos, hogy itt már nemcsak „világforradalmi kísérletük” bukása miatti keser?ségük szólal meg, hanem az a gy?lölet, amely betöltötte a lelküket már akkor is, amikor még sikeresek voltak és benne ültek a hatalomban. Hiszen, mit is csináltak akkor? Els?sorban gyilkoltak. A mai megnyilvánulások és az 1919 utániak között csak stiláris különbségek vannak, de azonos a családellenesség, a nemzet iránti megvetés, a magyarság és különösen annak parasztsága iránti lekicsinylés és a gy?lölet, amely ma: ápoltabb. Azaz kozmetikázott.

És hogyan állunk az elvekkel? Hogyan lett az antikommunista, radikális rendszerváltást hirdet?, élcsapat SZDSZ-b?l a pufajkás Horn szövetségese, majd IMF vazallus és nyakig eladósító, f?privatizátor? Egyszer?: úgy, ahogy Pogány Józsefb?l, a másik emigránsból, akit a magyar bíróság ismételt kérésére sem adott ki a szociáldemokrata osztrák kormány – zsidó vezetés? kormány –, hogy feleljen a Tisza-gyilkosságban játszott szerepéért. Bizony, 1918. október 31-én Pogány József, a Népszava újságírója volt az egyik, aki betört Tiszáék Hermina úti lakásába és közvetlen közelr?l kioltotta a Károlyi-féle hatalomátvételnek már sérült személyiségével, de még egyenes gerincével útjában álló államférfi életét. S milyen utat tett meg Pogány József, amíg a Hermina úti gyilkosságtól eljutott a bécsi emigrációba? A harmadrend? zsurnaliszta, a Népszava, a szociáldemokrata munkáslap vezércikkírója 1919. február 21-én, vagyis három és fél hónappal a gyilkolás után, de alig egy hónappal a kommunista hatalomátvétel el?tt még így ír a „Népszavá”-ban: „Az úgynevezett kommunisták vezet?i, akik egyt?l egyig nem mások, csak a magyar munkásmozgalom kivetettjei, csak olyan alakok, akik vagy tehetség, vagy becsület, vagy karakter híján nem tudtak beleilleszkedni a magyar proletár mozgalom nagy keretibe, akiket a magyarországi szociáldemokrácia szám?zött és kikergetett magából – most mint erkölcsbírák, mint fölényes kritikusok, mint kommunista apostolok merészelnek megjelenni. (…) Nincsen olyan hitványság, amivel ezek az álkommunisták föl ne próbálták volna kelteni az öntudatlan tömegek gy?lölködését és vad ösztöneit.” És egy hónap múlva már ez a fröcsög? Kun Béla népbiztosa. De hát nem így történt az SZDSZ majd-minden f?emberével is?

Téved, aki csak a készséget és a politikai ügyességet és a gátlástalanságot veszi észre az SZDSZ vezet?inek és Pogány Józsefnek a pálfordulásában. Mindkett?ben a tudatos magyarellenesség, a megvetés munkál és cselekszik. Hajózom, amíg lehet a radikális antikommunizmus szelein, becsapom, akit lehet – „Tudjuk, merjük, tesszük” –, aztán a hatalom birtokában azt teszem a t?lem idegen, megvetett néppel, ami nekem tetszik. Becsapom. Gyilkolom fegyverrel és gyilkolom nyomorba döntéssel, privatizációval, rablással és eladósítással. Az idegen becsapása nem b?n. Pogány József, miután 1919. február 11-én antikommunistaként becsapta a Népszava munkásközönségét, március 21-én hadügyi Népbiztos lett a bolsevista kormányban. Az SZDSZ vezet?inek hasonló lépésére, Magyar Bálint, Kuncze Gábor és a többi átállására csak azért kellett négy évet várni, mert el?bb Antallal és Borossal végeztették el a piszkos munkát. A kommunista-liberális szövetség már a rendszerváltás el?tt létrejött, Aczél György cionista munkálkodása révén és az MDF választási gy?zelmével csak meger?södött. Az SZDSZ különállása csak formális volt mindvégig. Mint ahogy 1917-18-19-ben Kunfi Zsigmond szociáldemokrata vezérsége is mindig kommunista szolgálat volt, amelyr?l a munkások és szakszervezeti emberek, a becsapottak mit sem tudtak. Az SZDSZ valójában azonnal a kommunisták gy?zelméért kezdett küzdeni, a „demokratikus ellenzék” a szovjet és a magyar pártot illet? leleplezései csalétek volt a horgon. Amelyen bizony, id?nként fennakadtunk. A magyar kommunista, mondhatni színzsidó emigráció gy?lhelye, menedékvárosa akkor a szociáldemokrata Bécs volt. Bécsben m?ködött az a magyarellenes központ, amely a rendszerváltás idején

e sorok írójától a New York – Páris – Tel-Aviv tengely nevet kapta. Talán Bécset is bele kellett volna sámfázni. Nem véletlen, hogy a váltás idején Aczél György elvtárs Bécsbe menekült. Lakása volt ott és egy kis irodát m?ködtetett, mint Kunfi, mint Böhm Vilmos, hogy aztán élete utolsó zarándoklására induljon Jeruzsálembe és bocsánatot kérjen marxizmusa miatt a rabbinátustól. Nem kellett vezekelnie. Elhagyta ugyan ifjúsága cionizmusát, de Izrael megbocsátott neki: mindvégig zsidó érdeket szolgált. Bécsben is, a Pártközpontban is.

Nem szabad, hogy az életkörülmények változása, valamint a technikai-technológiai változások következtében beállott módszerbeli és magatartásbeli különbségek elvonják a figyelmünket a lényegi azonosságról. Ezek a bolsevisták és ezek a Kun Béláékkal fajilag többnyire azonos banditák most sem a médiatörvény, az alkotmány és az alkotmányozás ellen küzdenek, hanem az egész magyarság ellen. Még akkor is err?l van szó, ha a mai nemzeti táborban több olyan embert is találunk, akik származásuk révén tartozhatnának oda is, de nem oda tartoznak. Ez is így volt akkor is. Mint ahogy a színmagyarok között is voltak és vannak piszkos árulók. A magyarságnak, a nemzeti összefogásnak ezekkel éppen úgy le kell számolnia, mint a zsigerb?l magyarellenes bolsevikokkal. A bolsevizmus 1919 óta világméret?en meger?södött. A birodalom majdnem megsz?nt, de a világ kormányzására igényt tartó er?szakosság most már nem is Moszkvában m?ködik, hanem a pénzt?ke világában. Ezt az a parttalan összefogás igazolja, amely Daniel Cohen-Bendittól az IMF-ig és a hitelmin?sít?kig, Soros György nyílt társadalmáig terjed. Horthynak és Orbánnak, függetlenül a köztük lév? alapvet? különbségekt?l, ugyanazok az ellenségei, s ha ezt nem ismerjük fel, nem tudjuk magunkat, a magyarságot megvédeni sem a bécsi, sem a mai internacionalista Cohen-Benditos magyarellenességt?l. A kitagadottságtól, amely végül is Trianonhoz vezetett, Horthy és egész rendszere rossz sorsa lett. Horthy sorsa, trianoni sors van szánva nekünk és nemzeti együttm?ködésünknek most is.

Ellenségeinket ugyanis sok minden érdekli, de a magyarság sorsa a legkevésbé. Az 1919-es, 20-as és a mai emigrációs – mert hiszen Hellerék már megint emigránsok – között csak az a különbség, hogy az els? egy világégés után, egy, a magyarságra nézve tragikus csonkolás közben, majd utána, de a világliberalizmus csúcsra járásának idején történt, ez pedig ugyanennek a világliberalizmusnak a végén. Most vége van a liberális hegemóniának. Az ellenünk irányuló megveszekedett támadásoknak éppen az az oka, hogy számukra szezonvég van. Ordítanak, hogy ne vegyük észre. Acsarkodnak és fenyeget?znek, hogy féljünk. De végük. Az ázsiai néptömegek világer?vé válása korszakának kezdetén járunk és Európa önfelszámolásának korában élünk. Ma a világpánik kortünet, de a világpánikot a bukott liberálisok keltik. De ez nem könnyíti meg a helyzetünket. A pánik rossz tanácsadó. A vérengzés és a vérengzés lehet?sége nincs kizárva.

Azok, akik ma jogállamot követelnek és a médiatörvény ellen és az alkotmányozás ellen lépnek fel, éppen úgy készen állnak a vérengzésre a demokrácia nevében, mint annak idején Pogány József, a népbiztos.
Ne hagyjuk magunkat megtéveszteni. Mi mindenkor csak kísérleti nyulak, génmanipulálásra is alkalmas állatok, ha nem tárgyak vagyunk a szemükben. Számukra a cél érdekében minden meg van engedve. Károlyi Mihály az egész nemzetellenes forradalom, az úgynevezett polgári és az úgynevezett kommunista forradalom közötti átívelés naiv és elvetemült figurája, a vörös gróf elolvasatlanul írta alá a lemondását, amellyel átadta a hatalmat a proletáriátusnak, mert a nyilatkozat megfogalmazója a legbizalmasabb munkatársa, Kéri Kramer Pál, újságíró, a Tisza-gyilkosság megszervez?je. ? nem l?tt, neki fegyver nem volt a kezében, ? csak kitalálta Károlyi gondolatát és megszervezte a gyilkosságot. Károlyi félt. Félt akkor is, amikor azt hitte, hogy a vörösök meghagyják köztársasági elnöknek. Kéri, persze tudta, nem így lesz. S vajon úgy lett-e, ahogy az 1990-es Antall–Tölgyessy-paktumban megállapodtak? Kik ültek rosszhiszem?en és Kéri Kramer Pálként annál az asztalnál és milyen nemzetellenes agitáció, milyen nemzetközi nyomás vezetett oda, hogy leültek tárgyalni? Nem a bécsi 1919-es bolsevista emigráció magyarellenes aknamunkájának egyenes folytatása volt a paktum? Nem ült ott a paktum-asztalnál Kunfi, Jászi, Kun Béla, Kéri Pál és Pogány József, a gyilkos? Dehogynem.

Kínzóak ezek az egyezések. De most már nem a régi Károlyikat és a régi Kéri Kramer Pálokat kell kárhoztatni, hanem tisztán kell látni. Csak a felismerés segít. Ma a vörös emigrációnak belföldi bázisai és kulturális intézményei, óriási egyetemi befolyásai vannak, és hatalmas félrevezet? apparátust tud m?ködtetni. Az alkotmányozást nem tudja megakadályozni, de az alkotmány min?ségére befolyással lehet. Az egész világra kiterjed? hálózatával el tudja érni, hogy ugyanúgy hírbe hozza és megnehezítse a dolgát a mai kétharmados magyar rendszernek, ahogyan hírbe hozta és aztán a második világháború után az els? hírbehozás alapján uralma alá hajtotta Magyarországot. Horthy Miklóst 1944-ben szám?zték, de ?t és rendszerét magyarsága miatt már

1919-ben elkezdték gyalázni Bécsben és megveszekedetten gyalázták huszonöt éven át, majd negyvenöt évig, 1990-ig, – lásd Grósz Károly Sportcsarnoki beszédét – és gyalázzák ma is. Az állítás ugyanaz: itt most nincs demokrácia, mert a magyarság van hatalmon a saját hazájában. Pusztán azért, mert a hatalom nem az ? kezükben van, mert, ha nem is teljesen, de jókora részben magyar és keresztény kézben van. Vagy ott lehet. Mert az ? kísérletük megbukott.

1918-ban **Jászi Oszkár** volt a nagy kísérletez?. Mindent ? súgott **Károlyinak**. Aztán ? is emigráns lett. Ma Magyarországon több intézmény is és sok filozófus is el?djének, mesterének tartja Jászit. A bukottak az eltelt éveket ma is szeretik kísérletnek nevezni. Fenntartva a kísérletezéshez való jogot, amit a magyarok tudatlanságuk és maradiságuk következtében nem is gyakorolhatnak, no meg azért sem, mert ?k mindig a magyarságon kísérleteznek. Hiszen mindig rajtuk kell kísérletezni, mert az a jutányos, az a jó üzlet. Ha jól megfigyeljük a mai érveléseket, a mai vörös emigráció ma is a kísérletezés jogához és dics?ségéhez ragaszkodik. Jászi-Jakubovics Oszkárt, a radikális polgári demokratát, Károlyi Mihály támaszát idézzük: Óriási jelent?séget tulajdonítottam annak, hogy a kommunista rendszer gyakorlatilag kipróbáltassék. Ha sikerül, annál jobb: akkor nyitva áll az út a fejlettebb világrend felé, ha nem, bár szörny? áldozatok árán, az orosz és magyar példa felszabadítja az emberiséget a kommunista tan zsarnoksága alól.”
Ebbe a kísérletbe még, sajnos, Ady Endre is beleszédült élete egy bánatos szakaszában, pedig ennél embertelenebbet, gonoszabbat, önz?bbet keveset mondtak, írtak, gondoltak el valaha is. S a tragikus, hogy a kísérleti m?t?asztalra fektetett magyarság ma is elhiszi, hogy a Jászi-féléknek joguk van az ember- és nemzetkísérletekre, a rajtunk való kísérletezésre. Sokan még mindig elhiszik, hogy az az utópia, amelynek nevében a kísérletet végrehajtják, meghozza az új világot.
Cohen-Bendit és Heller Ágnes ma is kísérletezni akar rajtunk. A mai Pogány Józsefek pedig nyíltan és föld alatt, bojkottot szerveznek és a kisantantnak szolgálnak. 1920-ban, amikor Magyarország kiterítve feküdt a feldarabolás m?t?asztalán, postai dolgozók európai munkásai nevében bécsi emigráció közbenjárására Magyarország-ellenes bojkottot szerveztek. Pogány József, Tisza István egyik gyilkosa, azonnal röplapot szerkesztett Bécsben: A vasút álljon meg Magyarország határánál. A posta ne szállítson a fehérterror hazája felé. A telefon és a távíró ne kapcsoljon Horthyék uralmának! A világ proletariátusa tagadjon meg minden munkát, amely Horthy országának szolgál. Teljes politikai és gazdasági bojkott a fehérterror Magyarországával szemben. Nincs békekötés, se gazdasági érintkezés a fehérterror glóbuszával!
Pogány, Jászi, Kunfi és Kun Béla a kisantanttal és Leninékkel, Trockijjal szövetkeztek a magyarság ellen és a megcsonkított, halálra ítélt megmaradt országot akarták újra birtokba venni. Ne tévedjünk, ma is ez a cél, ezért elleneznek minden magyarigazolványt, honosítást, magyar állampolgárságot, ezért küzdenek a magyar kultúra ellen, ezért fröcsögnek és rikoltoznak, acsarognak és szervezkednek ma is. Ez élethalálharc.

Csurka István, magyar_forum

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázatról tabumentesen
„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló